

„Ahoj, kamaráde! Co tak sám?“ znenadání oslovil v poloprázdné uličské hospodě zamýšleného Petra vyzáblý vousatý cizinec. Vlevé ruce křečovitě svíral igelitku napěchovanou tiskovinami, jakoby se bál, že mu ji někdo znenadání vyškube.

„Mohu se posadit?“ Aniž vyčkal souhlasu, odtáhl židli a posadil se.

„Já nejsem tvůj kamarád!“ Řekl kysele skrz zuby Petr. Pozvedl půllitr a dopil zteplalé pivo.

„Kdoví? Co není, může být,“ zafilozofoval troufale cizinec. Natáhl přátelsky ruku a představil se,

„Já jsem nějaký Erfes, a ty?“

Byl by ho odbil nějakou jedovatou poznámkou, ale podivné jméno ho zaujalo. I když neměl bůhví jak povznesenou náladu, ušklíbl se a podanou ruku přijal.

„Petr,“ hlesl se stručně.

Chvíli mlčky seděli. Tvářili se jakoby snad ten druhý tam ani nebyl. Zapálili si cigarety a pozorovali hostinskou, jak téměř žonglerským způsobem roznáší půllitry plné zlatavého moku.

„To je ale ženská. Takovou mít doma, spousta starosti by rázem odpadlo. Nanosila by ze studny vodu, vykydala hnůj, naštěpala dříví, zametla dvůr, podojila krávy a určitě, by ji ještě zbylo síly potěšit chlapa,“ prolomil mlčení uznale cizinec, snažící se navnadit Petra k hovoru.

„Dej pokoj. Mě stačí ta moje potvora, co mi pij...“ vtom se zarazil, uvědomil si, že zachází příliš brzy do osobních problémů, jejichž tíha ho dovedla sem do země zaslíbené, kde ohnivá voda nahrazuje božskou manu. Přišel si vypít, zhojit jizvu od poslední hádky. Už jen to mu schází, bavit se o ženských.

„Dášo, dej nám dvě!“ Křikl na šedovlasou mužatku. Cizinec přisadil:

„A dvě velké štamprle. Já si dam ruma a Peťovi to co pije.“

„Deci vodky, jak furt?“ zeptala se Petra.

„Nezapomeň tam vlít lžíci sádla a opepřit!“ upřesnil.

„No jasně, co myslíš, že jsem blbá, nebo co?“ ohradila se takřka uraženě.

„Ale kdepak! Ty jsi zlato!“ Zalichotil ji. Pak párkrát zašlukoval a promluvil k příšelci,

„Erfes, kruci, ať mne čert vezme, jestli jsem někdy slyšel, aby mněl chlap takové divné jméno. Ještě tak nějaký umělec, herec, nebo tak nějak,“ dal nepokrytě najevo svůj udiv.

„Nejsi daleko od pravdy, akorát ses netrefil do povolání, Já jsem totiž... mhm...“ ostýchavě odvrátil zrak Erfes.

„Jen ven s tím! Tady jsme všichni jedna banda. V této hospodě před sebou nic netajíme. Že, chlapani?“ oslovil trojici důchodců zlehka pocucávajících pivo.

Na dotaz odvětil dědek s baretem na hlavě.

„Jasně, příteli! My ne, jen ženy některých z nás...“ Kolega se silnými dioptriemi na nose ho žďuchl do loktu, aby přestal, podíval se na něj vyčítavě, ale dědek ho odbil:

„Vždyť to je pravda. Tak proč bych mněl mlčet?... Hlavně ta tvoje," vystřelil jizlivou poznámku na Petrovu adresu.

Petr ztuhnul. Zlosti zatnul zuby. Věděl velmi dobře, že mu žena zahýbá, věděl i s kým, ale když to slyšel takhle nahlas, bodlo to v srdci jako jehla. Pocítil strašlivé pokoření. Zčistajasna měl sto chuti vyskočit a starému parchantovi rozmlátit chleběrnu. S nasazením veškeré vůle se mu však povedlo zlost ovládnout. Polkl naprázdno a odvrátil se od starců.

„Tupec starý. Ještě jednou si zasouloží a bude to poprvé a naposledy." Tímhle vulgárním protiútokem pokládal věc za vyřízenou. Kdyby byl dědek mladší alespoň o deset let, už by byl bradou vzhůru. Od Petra, když se rozpálil, schytali do dršky i mocnější chlapi. Stařík měl štěstí, že starce, ženy a děti zásadně nebil. Možná, že i táto skutečnost, známá všem ve vsi, přispěla, že si jeho žena našla milence.

„Čímže to jsi?" vybídl neznámého znovu, neurvalou poznámkou uklidněn.

„Píšu. Jsem začínajícím autorem. Již mi vyšla sbírka básni, ale nějak o ni knihkupci nejeví zájem, tak jsem se dal na prózu." Řekl potichu cizinec se stydlivě skloněnou hlavou.

„Kurňa, co se stydíš! Spisovatel, to je něco!" Řekl vítězoslavně a náležitě hlasitě, snad aby někdo nepřeslechl, jakého má kámoše.

„Spisovatel je dost nadnesený výraz. Teprve začínám. Zatím mi žádná próza, nevyšla. Nakladatelům se nelíbí můj romantický, idealistický projev. Oni by raději něco akčnějšího, dramatictějšího, takže to s tím spisovatelem moc nepřeháněj, prosím tě ano? Raději mluvmě o autorství..."

„Jaký autor! Píšeš? Píšeš! Tak jsi spisovatel, ne?" Zarazil rázně protesty.

„Tito pitomci..." pokynul k dědkům,

„...ještě spisovatele neviděli." Řekl to tonem, jakoby on, ve svých sedmatřiceti letech, v tomto zapadákově, spisovatele potkával kdy se mu zlíbí.

Hospodská mezitím donesla pití včetně pepře. Položila vše na stůl.

„Sadlo jsem tam vlila, ale opepří si sám. Bojím se že to opět přeženu, jako posledně a navíc nemam ani vteřinku času nazbyt, musím ještě nařezat pár závitů na trubku od radiátoru. Zima tu bude coby dup..." Řekla otráveně, rozhledla se po placu a pak křepce odběhla do sklepa.

„Pche, to chce trochu citu, nic víc!" Poučil ji, ale po ní už nebylo ani vidu ani slechu. Vytáhl z kapsy otevírací kudličku a hrotem jemně zajel do pepřenky. Když byl s dávkou spokojen, ponořil nůž s nevšední příchutí do sklenice a poté pořádně zamíchal.

„Tak! Teď si můžeme připít," řekl, olízl se, pozvedl elixír a pronesl připítek:

„Na zdraví všem spisovatelům!" Vzápětí cinkly sklenice. Pak cizinec zíral, jak jeho nový známý pomaloučku, se zarážejícím požitkem vychutnává ďábelskou směs až do dna.

Když Petr nešetrně pohodil prázdnou sklenici na stůl, oči se mu divně

leskly.

„Tak vyprávěj, kámo, o čemže to píšeš, odkud přicházíš, kdes pobral takové divné jméno, a tak dále!“ vybídl k řeči spolustolovníka kamarádkým plesknutím na rameno.

Erfes se zavrtěl na židli, jako hřebec před prvním závodem. Teď konečně přišla jeho chvíle. Byl si jist, že už oběť z pasti nepustí. Konečně našel zvědavého tvora, který zcela upřímně projevil zájem o jeho literární činnost. Horečně přemýšlel jakou taktiku zvolit, aby ho hned zpočátku nepolekal. Nakonec se rozhodl pro přímý útok. Podle nevšedních choutek pijanského požitkáře, usoudil, že to je ten pravý muž, který by svým apetittem po ohnivé vodě zastínil i nejednoho jeho kolegu.

„Momentálně pracují na knize o sebevraždách.“ Vypálil zostra a v obavě z reakce zatajil dech. Nespletl se, Petr zbystřil pozornost.

„Kurník, to může být zajímavé.“ řekl se zaujetím, zamžikal a podrbal se ve vlasech.

„Dášo, dej nám ještě!“ zařval, aby ho bylo slyšet až ve sklepe.

„Na takové téma se musíme nejdříve posilnit,“ vysvětlil kolegovi.

Když je rozzlobená mužátka, kterou jeho řev vytrhl z práce, s reptáním obsloužila a poté opět bleskově zmizela, Erfes se uvolněně, zešíroka rozpovídal o své „tvorbě“:

„Jak jistě víš, spousta lidí žije na tomto světě celkem zbytečně“ Petr pohlédl přes rameno k důchodcům a souhlasně přikývl.

„Někteří to pochopí velice brzy, někteří později a někteří vůbec. Ti první, se osvobodí hned v počátcích své životní pouti tak, že spáchají samovraždu. Nutno říct, že ve většině případů, to bývají záležitosti velice drastické, až nechutné. Bez znalosti technik sebevraždy, to ani jinak nejde. Mladí jsou většinou zbrklí a nepoučení, takže v konečném hodnocení kvality provedených výkonů se jedna o ostudu. Jejich déle odolávající, starší následovníci už bývají chladnokrevnější. Většinou vědí, co chtějí, ale pořad to ještě není ono. Přece skok pod rozjetý vlak, nebo skok z dvanáctého patra na betonový chodník není žádným uměním, že? A tak mne napadlo, že všem hrdinům, kteří si včas uvědomí nadbytečnost na tomto světě, pomůžu svým dílkem opustit toto slzavé údolí alespoň se slávou. Jak je známo, sláva je přece nesmrtelná. Když už nakladatele touží po krvi, po drastických scénách, tak já jim je dam, ale zároveň, a teď pozor, svým bližním dobrou, užitečnou příručku.“

Petr polkl, visel mu očima na rtech. Na Erfese jeho pohled působil až neskutečně povzbudivě. Valící se záplava slov Petrovi přímo vyrazila dech. Se zaujetím naslouchal vzdělancově řeči. Takového fiškuse ještě nepotkal. Vyprávěč, přesvědčen o správnosti své taktiky se zápaem kul železo dokud bylo žhavé.

„Domnívají se, že vzít si život jde jen tak halabala. Na estetickou stánku, s prominutím, kašlou. A to já nemíním tolerovat. Nechal jsem všeho a rozhodl se projíždět krajem, městy, vesnicemi vyptávat se, dělat si poznámky, koumat,

bádat, vylepšovat techniky do té míry dokonalosti, až jednou – doufám-budou živí mrtvým závidět, že z některých mých hroznu neochutnali.

Tak, jako někteří sběratele sbírají třeba známky, nebo staré mince, já začal sbírat způsoby sebevražd. Ve velice krátkém čase se mi povedlo nashromáždit napohled originální kousky sebevražedných briliantů, ale pořád to nebylo ono, vždycky po rozpitvání události, mě v podvědomí něco nutilo zamyslet se hlouběji, jestli by to nešlo provést líp. Mé oko znalce v nich brzy objevilo jizvu. Každé takové odhalení mě utvrdilo v přesvědčení, že můj kurz je správný. Dospěl jsem k názoru, že dát dílu patřičnou úroveň odstraněním kazů, mi dopomůže pouze vědecký přístup k problému. Nemyslí si, že to bylo jednoduché. Kdybys věděl kolik noci jsem kvůli některým řešením probděl, politoval bys mě. Ale můj zápal pro věc nakonec přinesl kýžený výsledek. Vylepšil jsem k dokonalosti snad na padesát způsobů sebevražd. Veřejnost bude bezpochyby potěšená! Nakladatel bude ječet radosti. Pochopitelně, na něm mi až tak moc nezáleží. Důležité je, že potěším nedočkavce, jimž jsou výsledky mé vědecké práce určeny především.

Řeknu ti byla to, a je, úmorná dřina. O jednom těžkém úkolu ti povím podrobnosti. Nemohl jsem zaboha přijít nato, jak vyšperkovat oběšení. Pomohla mi, jak to občas v takových případech bývá, hloupá náhoda. Tenkrát odpoledne jsem hloubal u okna a nepřítomně zíral ven. Najednou mě něco vytrhlo ze zamyšlení. Dívám se jak buldok honí ořecha. Ten utíká přímo k plotu mé zahrady, kde zeje půlmetrová díra. Honěný chudák neví, že v díře, kvůli svým experimentům, mám na trámu upevněnou drátěnou smyčku, z které se doposud žádné psisko nedokázalo vyprostit. Ve snaze zachránit si mizerný život skočí po hlavě šipku, smyčka se zatáhne a on ztratí půdu pod nohama. Zůstane krásně viset, zadní pacičky marně prohrabávají vzduch. Buldok nato ale nedbá, rafne po tlapě a táhne, a táhne. Za chvíli je po ořechovi. Tehdy mě trkne - zdvojený tah! Buldok mi problém vyřešil. Hned jsem se pustil do práce. Sehnat dobrovolníka nebyl žádný problém. Věděl jsem o jednom karbaníkovi, který pokaždé, když prohrál větší částku peněz, zkoušel oběsit se. Protože, možná ani umřít nechtěl, nedával do toho patřičnou snahu a srdce. Mě se ale podařilo hned napoprvé to, o co on léta marně usiloval.

Než došlo k pokusu, musel jsem čekat týden až bude výplata. Po poslední značné prohře, kterou ještě nemněl splacenou se mu do hry moc nechtělo. Ale znáš karbaníky, stačí jim před očima zamávat ďáblivými obrázky a hned jsou v tom. Nabulíkoval jsem mu, že dvakrát po sobě přece prohrát nemůže, to by v tom musel být čert, aby se karta jednoho dne neobrátila. A proč by to nemnělo být dnes? Když jsem mu ještě připomněl dluh a vyšší sumy, kterou bude muset po splátkách zaplatit, nechal se přemluvit. Samozřejmě prohrál. Mě to bylo známo dříve, než usedl ke stolu. Proti sehrané partě, která se karbanem živila, nemněl pražádnou šanci. A pak jsme šli ke mně. Srdce mi plesalo. Náčiní bylo připraveno, jen potřebná hlava scházela. Teď se měl naplnit můj sen, samozřejmě jeho také. Nejdříve jsme v kuchyni vypili láhev rumu. Dával jsem

pozor abychom vykročily do schodů dříve než se zhroutí opilosti. A pak, pak už ta slavnostní chvíle nadešla. Šlo se na věc. Vyvlékl jsem ho, mírně řečeno v povznesené náladě, způsobem dva kroky vpřed jeden vzad do ložnice ve druhém patře, otevřel okno a opřel o parapet. Nohy se mu podlamovaly, ale já jsem ho nabádal, aby se vzmužil. V okamžiku, kdy na chvíli přestal vravorat, přehodil jsem mu přes hlavu odborně uvázanou smyčku na pětimilimetrovém ocelovém lanku, které vedlo na střechu ke komínu, na němž byla řetězem ukotvená kladka. Přes ní pak lanko pokračovalo opisujíc tvar číslice jedna k bubnu elektrického navijáku na dvoře pod oknem. Smyčku druhého, kratšího lanka, přivedeného ze stejného bubnu přímo, jsem mu zatáhl nad kolenem pravé nohy. Dlouhý kabel s upraveným ovládním, tak aby šlo naviják pouze zapnout, jsem měl pověšený zvenčí na parapetu. Podal jsem mu ovladač do ruky a přiložil palec na potřebné tlačítko. Pak jsem slavnostně se slzami na krajíčku řekl:

„Kamaráde teď už máš vše ve svých rukou.“ Dříve než se odpálil, ještě si naposled vystrouhal ostudu:

„A nebude to bolet?“ breptal blbě. Ale já jsem jen pokrčil rameny:

„Tohle cukrouši nevím. Ještě jsem to nezkoušel.“

Pak konečně zmáčkl tlačítko. Já jsem zapištěl radosti. Srdce mi trylkovalo. Naviják zabzučel, lanka se začali napínat a zkracovat. Za několik okamžiků karbaník vylétl oknem, přesně podle mých předpokladů. Jenomže, za letu se vyskytl malý zádrhel: Když ho tah vymrštil z okna přes parapet, kratší lanko nějakým záhadným způsobem sklouzlo pod koleno a tam se zatáhlo. Zjistil jsem to až když smyčka začala strhávat z lýtka svalovinu a po kosti bleskově, odervávajíc svalovinu, sjíždět ke kotníku. Musela to být strašlivá bolest, protože dobrovolník sebou mrskal, a chroptěl, jako by byl zasažený elektrickým proudem. Vrátek nato ale nedbal, zesilujíc vrčení jako tyranosaurus, dál bezcitně vykonával svoji práci. Najednou se strašná, přitom fascinující silueta, jakoby mi snad chtěla poskytnout více času uchovat si obrázek do hloubí duše navěky, pozastavila. Visela napnutá jako struna zlomek vteřiny třepetající se ve vzduchu v mrtvém bodě, ale potom něco prasklo jako když karatista úderem přelomí dřevěný špalek. Kotník povolil. Část chodidla i s botou padly pod okno na zem, A milovaný vrátek si vydechl, spokojeně zapředl a můj první odvážlivec mi zmizel nenávratně z očí. Dodnes mi je záhadou, jak je možné, že krk vydržel zoufalou námahu vrátka a noha ne. Mohu se pouze domnívat, že tomu dopomohlo jeho sveřepé držení se lanka, poté když zjistil, že ono to fakt bolí. Zastavil se až u komínu, kde se jeho osoba rozdělila na dvě velikosti nepoměrné části, neboť vrátek skotačil jako nevyvenčený malamut až do chvíle, než jsem vyšrouboval pojistky."